

“Queixa’t al Senyor, és una manera de pregar”

Dij, 29/12/2016 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència general del papa Francesc a l'Aula Pau VI. Dimecres 28 de desembre de 2016.

L'Esperança cristiana

4. Abraham, pare en la fe i en l'esperança

Estimats germans i germanes, bon dia!

Sant Pau, en la seva Carta als Romans, ens recorda la gran figura d'Abraham, per indicar-nos el camí de la fe i de l'esperança. D'ell l'apòstol escriu: «Ell creu i basa la seva esperança contra tota esperança i així esdevé pare de molts pobles» (Rm 4,18); “basa l'esperança contra tota esperança”. Aquest concepte és fort: fins i tot quan no hi ha esperança, jo espero. És així el nostre pare Abraham. Sant Pau s'està referint a la fe amb què Abraham va creure en la paraula de Déu que li prometia un fill. Això era realment refiar-se esperant “contra tota esperança”, era tant inversemblant el que el Senyor li estava anunciant, perquè ell era vell -tenia gairebé cent anys- i la seva dona era estèril. No se n'havia sortit! Però ho ha dit Déu, i ell ho creu. No hi havia esperança humana perquè ell era vell i la dona estèril: i ell creia.

Confiant en aquesta promesa, Abraham es posa en marxa, accepta deixar la seva terra i convertir-se en estranger, esperant aquest “impossible” fill que Déu hauria hagut de donar-li, encara que el si de Sara era com si estigués mort. Abraham creu, la seva fe s'obre a una esperança aparentment irracional; és la capacitat d'anar més enllà dels raonaments humans, de la saviesa i de la prudència del món, més enllà del que normalment es considera assenyat, per creure en l'impossible. L'esperança obre nous horitzons, fa capaç de pensar en el que no és ni tan sols imaginable. L'esperança ens permet entrar en la foscor d'un futur incert per caminar en la llum. És bella la virtut de l'esperança; ens dóna tanta força per caminar a la vida!.

Però és un camí difícil. I arriba el moment, també a Abraham, de la crisi del desànim. Ha confiat, ha deixat la seva casa, la seva terra, els seus amics, ... Tot. Se'n va, arriba al país que Déu li havia indicat, passa el temps. En aquella època fer un viatge així no era com avui, amb els avions - es fa en poques hores - ; durava mesos, anys! El temps ha passat, però el fill no arriba, el si de Sara queda tancat en la seva esterilitat.

I Abraham, no dic que perdi la paciència, però es queixa al Senyor. Això també ho aprenem dal nostre pare Abraham: queixar-se al Senyor és una manera de pregar. A vegades sento, quan confesso: “M'he queixat al Senyor ...”, i [jo responc]: “Però no! Queixa't, Ell és pare!”. Aquesta és una manera de pregar: queixa't al Senyor, això és bo. Abraham es queixa al Senyor dient: «“Senyor Déu, [...] jo me'n vaig sense fills i l'hereu de casa meva és Elièzer de Damasc” (Elièzer era aquell treballador que feia totes les feines). Afegeix Abraham: “Mira, no m'has donat descendència i un servent meu serà el meu hereu”. I vet aquí que el Senyor li va adreçar aquesta paraula: “No serà ell el teu hereu, sinó un que naixerà de tu”. A

continuació el fa sortir fora, se l'enduu i li diu: "Mira el cel i compta les estrelles, si pots comptar-les"; i afegeix: "Així serà la teva descendència". I Abraham va creure una altra vegada en el Senyor, que ho va comptar en justícia» (Gen 15,2-6).

L'escena té lloc de nit, fora hi ha la foscor, però també al cor d'Abraham hi ha la foscor de la desil·lusió, del desànim, de la dificultat en el continuar esperants alguna cosa que és impossible. Ara el patriarca és massa vell, sembla que ja no hi és a temps per tenir un fill, i serà un servent que es farà càrrec de tota l'herència.

Abraham s'està adreçant al Senyor, però Déu, encara que estigui present allà, parlant amb ell, és com si s'hagués allunyat, com si no hagués complert la seva paraula. Abraham se sent sol, és vell i està cansat, la mort s'acosta. Com pot continuar confiant?

Tot i així, aquest lamentar-se que té és una forma de fe, és una pregària. Malgrat tot, Abraham segueix creient en Déu i espera que alguna cosa podria succeir encara. Altrament, per què interpel·lar el Senyor, queixar-se d'Ell, reclamar-li les seves promeses? La fe no és només un silenci que ho accepta tot sense replicar, l'esperança no és una certesa que et dona seguretat en el dubte i en la perplexitat. Però tantes vegades, l'esperança és dubte; però és allà l'esperança... que et porta endavant. Fe és també lluita amb Déu, ensenyar-li la nostra amargor, sense "pietoses" ficcions. "M'he enfadat amb Déu i li he dit això, això, això,...". Però Ell és Pare, Ell t'ha comprès: vés en pau! Cal tenir el coratge! I això és l'esperança. I esperança és també no tenir por de veure la realitat tal com és i acceptar-ne les contradiccions.

Abraham, en la fe, s'adreça a Déu perquè l'ajudi a seguir esperant. Curiosament, no li demana un fill. Demana: "Ajuda'm a seguir esperant", la petició de tenir esperança. I el Senyor respon insistint amb la seva inversemblant promesa: no serà un servent l'hereu, sinó un autèntic fill, nascut d'Abraham, engendrat per ell. No ha canviat res, per part de Déu. Ell segueix repetint el que ja havia dit, i no ofereix punts de suport a Abraham, perquè se senti segur. La seva única seguretat és fiar-se de la paraula del Senyor i seguir esperant.

I el senyal que Déu dona a Abraham és una petició que segueixi creient i esperant: «Mira el cel i compta les estrelles [...] Així serà la teva descendència» (Gen 15,5). És encara una promesa, és encara esperar alguna cosa pel futur. Déu porta Abraham fora de la tenda, en realitat de les seves visions estretes, i li ensenya les estrelles. Per creure, és necessari saber veure amb els ulls de la fe; només són estrelles, que tothom pot veure, però per a Abraham han de convertir-se en el signe de la fidelitat de Déu.

És aquesta la fe, aquest el camí de l'esperança que cadascun de nosaltres hem de recórrer. També a nosaltres ens queda com a única possibilitat la de mirar les estrelles, és el temps de refiar-se de Déu. No hi ha cosa més bonica. L'esperança no decep. Gràcies.

Traducció: Josep M. Torrents -Catalunya Religió